

Václav Jakeš

KRÁLOVSTVÍ HARMONIE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

KRÁLOVSTVÍ HARMONIE

Václav Jakeš

KRÁLOVSTVÍ HARMONIE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Václav Jakeš, 2024

Cover © Lumír Kaděra, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0217-3 (print)

ISBN 978-80-278-1512-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1513-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1514-2 (pdf)

Poděkování za vznik knihy si zaslouží dvě dámy, a to manželka Zoja a Věra Urbaczková. Jejich příspěvek, stejně jako u ostatních mých knih, tkvěl v trpělivém čtení rodícího se díla a jeho jazykové správnosti.

Království Harmonie

Království Harmonie se rozkládá na nevelké části Severního kontinentu planety Velký Omyl. Název měl na svědomí průběh jejího vzniku. Ten započal spolu s formováním galaxie, jedné z prvních po Velkém třesku. Vědci zkoumající zrod, vývoj a život na planetě Velký Omyl došli kdysi k závěru, že v tak rané fázi počátku univerza nemohly existovat hvězdy, natož planetární systémy, a už vůbec ne konglomerát galaktických rozměrů. Myslící bytosti úplně vyloučili. Nutno dodat, že lidem na VOčku, jinak planetě nikdo z obyvatel neřekl, bylo úplně jedno, proč se jmenuje právě tak a že vznik této anomálie leze na nervy vědátorům. Měli dostatek jinyých starostí, jak přežívat život vezdejší.

Harmonie ležící přibližně ve středu kontinentu oplývala mlékem a strdím. Místní klima totiž podporovalo zemědělskou výrobu. Staré báje a pověsti harmonické kupodivu nezmiňují soulad, souzvuk nebo souznění jako předobraz království vystupujícího z šera dávnověku, nýbrž hovoří o kočovné muzikantské společnosti v čele s nějakým harmonikářem, jenž se v hospodě na jednom kopci dostal do takové ráže, že pro podnapilost nebyl schopen opustit místo po několik dní. Po odeznění kocoviny rozhodl tento později zvaný Praotec Harmonikář o rozbití tábora natrvalo, neboť štace

byly všude poblíž a pití tam měli vynikající. Místo bylo později prohlášeno za svaté. Dobové pověsti situují do útrob kopce armádu hudebníků, kteří přijdou zahrát Harmonii na funus.

Bylo by velmi naivní domnívat se, že historie království měla harmonický průběh. Lepší charakteristikou plynutí času byly neharmonické kmity nahoru a dolů, od pankejtu k pankejtu, s nemožností dosáhnout rovnovážného stavu. Pozdější závěry fyziků o kvantové neurčitosti částic zřejmě vycházely z empirického posuzování kvality života v historii monarchie.

Harmonie byla středozeemská, bez moří a jezer, vodních ploch, jež by skýtaly představu velikosti, což mělo za následek mindráky obyvatelstva kompenzované takzvaným rybníkařením nebo chutí postavit si alespoň krcálek s vodou. Snad jen vladař Duch Oslnivý, v pořadí první, se pustil do kopání kanálu mezi třemi řekami protékajícími královstvím za účelem propojení země s moři, do nichž toky ústily. Duch Oslnivý byl mimořádně schopným řečníkem a uměl strhávat masy, většinou k nepředložnostem. Výsledkem jeho snah byl vznik vodních děl mizejících v krajině anebo se šířkou dovolující proplutí pramice pouze jedním směrem. Po smrti panovníka se těmto artefaktům počalo říkat oslniví duši.

Království oplývalo lesy. Hluboké hvozdy střídaly industriálně sazené monokultury jako výsledek přístupu vladařů preferujících buď stránku environmentální,

nebo průmyslovou. Nerozhodní panovníci měli na svědomí vznik kultur smíšených.

Rozmanité horstvo v pohraničních oblastech nevzniklo v důsledku činnosti tektonických desek působících na Severní kontinent, nýbrž šlo spíše o výstupy magmatu na zemský povrch. Proto v Harmonii nestrměly několikakilometrové hory, ale jen kopce a kopečky, jež si libovaly v okolní rovinaté krajině.

Jedinou výjimkou byl vrch v hlavním městě Souladu. Strmý kopec s dominantou hradu na vrcholu, postavený dle bájí a pověstí Harmonických, dříve Harmonikářských, samotným obrem. Střízlivější historické podklady se zmiňují o tvrdé práci stovek lidí na tři šichty při stavbě kopce. Vše se odehrávalo za panování Ivana Rudého, který měl přezdívku Dělnická pěst. Ten rozhodl o využití odpadu strusky z vlčích pecí Neolitické báňské a hutní společnosti. Bizarnost hradu na špici kopce si nezapadla s povahovými rysy zakladatele Ivana Rudého. Ortodoxní komunistický král chtěl něco monumentálního, oslnivého. Něco, co v těch primitivních kebulích jeho poddaných vyvolá dojem, že v tomhle může bydlet jen polobůh nebo tajemník Ústředního výboru. Výsledkem byl renesančně laděný komplex budov se širokým průčelím a s desítkami věží po vzoru Angkor Vatu a Kremlu. Stavební kompozice poctivě děsila lidi po staletí a nepomohla ani velká srdce instalovaná na nejdramatičtější architektonické prvky pozdějším králem Václavem Dobrotivým.

Široká kamenná cesta z hlavního města Souladu k hradu, do níž byly kdysi vytesány závazky pro splnění dvou-, tří- a pětiletých plánů monarchie, byla nyní nahrazena dlážděnou, lemovanou billboardy, které si s byvšími socialistickými závazky v ničem nezačaly.

Architektura obecně nepatřila k silným stránkám kulturního dědictví Harmonie. Armády designérů se mermomocí snažily napodobit kolegy ze starověku. Ti, jak je všeobecně známo, neměli k dispozici papír ani tužku, natožpak znalosti fyziky a chemie, jen sem tam si vypomohli abakem, a o dnešní organizaci práce rozhodně nezavadili. Přesto vyráběli beton a další stavební materiály s parametry lepšími než dnešní věhlasní stavitelé. A to, co postavili z přírodnin, se těšilo skvělému zdraví a odolávalo zubu času. Možná proto, že za vlády krále Jana Stavitele byl do poddanského Občanského zákoníku doplněn postulát stanovující povinné nastěhování rodiny stavitele do přízemí vybudovaného díla. Za panování Jana Opravitele byl tento legislativní akt nahrazen nastěhováním pouze autorovy tchyně do těchto prostor. Moderní zákoník pro poddané už s podobnými sankcemi nepočítal, a tak se stavělo ledabyly, bez fantazie, často šlendriánsky. Čas od času se objevily i nekonformní stavitelské přístupy s užitím netradičních materiálů. Stavby, které zvenčí vypadaly podivuhodně, z pohledu zevnitř byly neobyvatelné. Současní architekti se vyhnuli všem extravagancím a začali budovat betonové kvádry a krychle. Skupina

odborníků na psychiatrii poté přišla s tezí, že po uplatnění těchto urbanistických přístupů došlo k markantnímu zhoršení duševního stavu obyvatelstva monarchie.

Kultura v Harmonii byla zcela prodchnuta hudbou. Co Harmonoňan, to muzikant. Zejména hráč na harmoniku tahací, akordeon, heligonku či delicii byl typickým představitelem hudebního mainstreamu. Velikáni – skladatelé z dřevních dob by se divili, do jaké míry byla současná hiphopová scéna obohacena o harmonikářské prvky. Posledním hitem pak bylo zakomponování harmoniky foukací do notových partů. Tento malý foukací nástroj byl kdysi užít v cyklických hudebních formách sonátového typu, jakým byly symfonie. Zejména Opus 9 Údělová Jana Drobníčka Nedoslychala měla žesťovou stránku podpořenou harmonikami. Hudební formy starověkých i novodobých mistrů se tak, na rozdíl od zahraniční konkurence, nevyznačovaly patosem či emocionální hloubkou. Dá se říci, že zcela postrádaly étos, zato si u nich bylo možné skočit a zahulákat, co srdce ráčilo. Užité nástroje a kompozice rozhodně ovlivňovaly i povahu obyvatelstva inklinujícího většinou k prostému zařadit si, poveselit se, ale přitom to moc nepřehánět. Žádný alibismus nebo pokora. Jen obyčejná připosranost před vrchností a autoritami.

Rané písemnictví Harmonie lze vztáhnout k Vendelínově kronice, v níž se mísily Staré pověsti harmonické (harmonikářské) spolu s klíčovými událostmi

monarchie a panovníky, tak říkajíc historicky doložitelnými. A tak jsme se od Vendelína dozvěděli, že Praotec Harmonikář, vzhledem k nezřízenému stylu života, přivedl na svět celou řadu potomků, a to oficiálně s manželkou či dámami od dvora, neoficiálně pak s kdejakou ženskou z podhradí. Zajímavým faktem je, že pobyt na čerstvém vzduchu, domácí strava a nepřeháněná hygiena na jedné straně a genetické incestní problémy šlechty na straně druhé měly za následek, že děti z podhradí měly často navrch, nejen co se týče fyzické kondice, ale i IQ. A tak byli potomci manželky a dam od dvora vytěsnění těmi geneticky variabilnějšími z podhradí. „Když holky berou, já nevím, kterou“ bylo heslem Otce národa, jenž rozsívání semene prováděl výhradně v ovíněném stavu. Až k stáru, jak o tom hovoří kronika, vinou značného poklesu testosteronu v organismu, vyměnil sexuální nezřízenost za tvorbu archívu vlastních potomků, v němž poctivě zaznamenával všechny své děti přivedené na svět. Seznam byl postupně doplňován, a to na základě žádostí o alimentární poplatky některých dam, pocházejících většinou z prostého lidu. Vždyť ke stanovení otcovství v té době stačila silueta profilu vytesaná do břídlíce, místo početí potomka a přibližné datum korespondující s údajem v matrice příslušného šamana. Kněží se v té době ještě nevyskytovali.

Mezi dětmi, které podle Vendelínovy kroniky zasluhovaly pozornost, byl pozdější vladař – agrotechnik,

jemuž nikdo z okolí neřekl jinak než Oráč. Ten se po stvrzení otcovství po smrti Praotce Harmonikáře dostal na harmonický královský stolec. Hrozbu následků možného incestu a dědičných vad s ním spojených Oráč zažehnal sňatkem s dcerou vládce Království za sedmi lesy a malým pohořím. Oráči učaroval strohý, spartánský přístup obyvatel oné země k životu. K řízení jejich monarchie nebylo potřebné přesvědčovat, argumentovat a podbízet se, jak bylo zvykem v Harmonii. Za sedmi lesy a malým pohořím stačila jedna vyhláška obsahující postupy a sankce při okamžitém neuposlechnutí. To formovalo národ k přesnosti, spolehlivosti, pracovitosti a také k naprostému znečitlivění i ztrátě pozitivních emocí. Těch se naopak v Harmonii dostávalo vrchovatě, takže výsledkem sňatku Gertrudy Silné s Oráčem Agrotechnikem byli malí družstevníci, haranti k pohledání, jimž královna vštěpovala zásady obilnářské a živočišné výroby formou „Links! Links! Links!“.

Silné genetické vybavení mužů Harmonie slavilo úspěch, neboť chlapci byli povětšinou fyzicky zdatní vyčůránci a děvčata vnadami obdařené dominantní mrchy. Rodová linie zemědělců Oráčů po nějakou dobu dala zapomenout na excesy Praotce Harmonikáře a ve svém vrcholu dosáhla částečných úspěchů na poli zemědělské soběstačnosti země. Výjimkou v rodové linii byl silák, který by si dnes nezadal s dobrodruhy válčícími v MMA. Až na jednu maličkost. Protivníkem

zápasníka v té době nebyl jiný válečník, nýbrž zvíře, a to ne ledajaké. Do arény, již tvořil kruh o poloměru deseti metrů a z níž nebylo po uzavření vstupu úniku, protože kolmé stěny tvořené leštěným dřevem vylučovaly jakoukoliv možnost překonat je, byl vypouštěn hladový medvěd, jelen v říji, nadržovaný kanec nebo jiné zvíře prožívající hormonální diskomfort. Bijec pak neměl k dispozici žádné náradí ani náčiní, natožpak zbraň. Pravidla tohoto starověkého Oktagonu byla jednoduchá. Boj do úplného přemožení protivníka.

V případě hrdiny Vendelínovy kroniky šlo spíše o lovce – sběrače, přestože byl přímým potomkem Gertrudy Silné a Oráče Agrotechnika. Tento chlapík mající sílu za dva likvidoval zvířata v aréně jak na běžícím pásu. Zvláště se specializoval na černou zvěř. Jeho sériová vítězství měla pozitivní vliv na masný průmysl založený Oráčem a Gertrudou jako přidružená zemědělská výroba. Je škoda, že Vendelín znal pouze přídomek reka, jenž dostal v království Gertrudy Silné. Tam mu neřekli jinak než Biarme. Z pozdějších výkladových slovníků plyne, že harmonickým ekvivalentem arme bylo vojsko, zkráceně voj. Nic bližšího o Biarmem nevíme, kromě archetypu, jenž se z jeho pověsti vytvořil u mužů Harmonie. Archetyp rebela bez příčiny permanentně našťvaného na celou sluneční soustavu.

Zvláštností Vendelínovy kroniky byl takzvaný přěděl mezi statěmi obsahujícími historické popisy, stejně

jako Báje a pověsti harmonické. Tento předěl obsahoval věštby nejen pro království Harmonie, ale též pro planetu Velký Omyl. První z nich se v kronice objevil v jejím samotném úvodu. Hovoří se v něm o zemi předků, jež se bude rozkládat od jednoho moře k druhému, omývající pobřeží Severního kontinentu. Věštba byla naplněna za několika chrabrých panovníků – dobyvatelů, aby postupně propadla do naprosté bezvýznamnosti, neboť z původní velké říše zbylo jen torzo. U obyvatel byl zaznamenán jev přesně opačný. Čím více byla země nezaznamenáníhodná, tím větším pupkem světa si Harmonoané připadali.

Jednu z největších věštek obsahoval předěl umístěný ve Vendelínově díle za kroniku Oráče Agrotechnika. Autor zmiňuje zatemnění mysli populace Velkého Omylu, která s rostoucím technicko-technologickým pokrokem, dobrobytem a komfortem, při minimální angažovanosti a celkové prokrastinaci, bude směřovat k záhubě, k čemuž se nyní planeta blíží mílovými kroky.

Předělů je v kronice nebývalé množství, ale použité příklady, slovní hříčky a dobový význam v mnoha případech neumožňují ověřit pravdivost těchto predikcí. Otázkou zůstává, odkud Vendelín bral podklady pro tak široké, začasné spekulativní úvahy.

Úplně doloženým a historicky ověřeným předělem s věstbou budoucnosti byla událost zaznamenaná za vlády Ekonomu Uhrančivého. V kronice se píše, že za